

Mickevičiaus Juoza užrašėtas pasakas

KĀP LAUMĒS VĀKUS PRIVEIZIEJA

Kumetka ēji dīnas pri puona, naturēji kur vāka palikti. Nusineši su lopišeliu, pakabina i alksniuka. Prisirinkusi pilna gliebi meduku, tad nebipaneši to vāka. Palika lopišeli kol iš numū grinš. Kol grinža, pritema. Gird, kad laumēs dainiū „cicu lū-lū užmirštasi“. Kumetka išsigunda, prieiti bijoja. Pargrinža numin, vuo rīkmeti ēn žiūrēti. Rund tū vāka visokēs turtās apdēta. Kāp parsineši numin, pamatē poni ir pradēja tarautis, strošiti, iš kur tu gavā. Ji papasakoja, kāp palikusi ir kāp atradusi. Unt rīkmečio išēji poni ir kartu išsineši sava vāka su lopišiu. Vakarē grīnžt nomin, palikusi vāka. Prītamus nuein pasiklausiti ir išgirst, kad laumēs dainū „cicu lū-lū tītiuo paliktasi“. Pargrīnžt numin. Rīkmeti grīnžt tū vāka pasijimti ēr rund anū na apdovanota, vo nužudīta.

GU DRUS PĪMĒNUKS

Buva mažas pīmenuks.

Vīnas pons žinoja, kad anō bobutē kūtavo peklō. Uns paskelbi, kad dūs piningū tam, kas anō bobutē parneš iš peklos.

– „Kīk mun dūsi? – klaus pīmenuks ēr prided, ka uns tur papildomā dar gauti šikšninē tarba (maiša), gīva žvirbli ir siūlu kamūli.

Pīmenuks nusivije ilga votega, pasijēme žvirbli, siūlus, vēskū isidieji i tarba ir iškeliava.

Nuēji pri peklos, votega pliauškindams ir i rinki sukdams. Išbēgēs vel's klaus:

– Martīnuk, kun tu če darā?

– Mērūju bažnyčia, pamatus statīso, rītuo bus švinta Petra atlaidā.

– Martīnuk, kun tu nori, mas tau dūdam, tik nestatīk.

– Jagu atidūsi to ir to pona bobutē, aš nastatīsu. Biesas sutika, atidavē jam tūn bobutē.

Martīnuks jau buva gala keli paējis, ka pamatē, kad anū atsigen biesus.

– Martīnuk, atidūk tūn bobutē, – praša vel's.

– Nadūsu, – atsaka pīmenuks.

Biesus naatstuo, ēn iš paskos ir nor atimti bobutē. Rund unt keli dideli gelžine karti ir saka:

– Martīnuk, lēskem i aukšti. Katras aukščiau numes, to bobutē ir būs.

Martīnuks sutika ir pasiūluoje biesū, kad tas pērma mestom tū karti i vēršu. Tas mete, kartēs, kīk pakēlusi, krēta i apatē ir susmega i žemi. Tumet biesus saka:

– Tu dabar mesk.

Martīnuks žiūr, akis i dungu pakielis.

– Ko žiūri? Mesk grētā, ragēn biesus.

– Žiūru, ka debesėlis užslinka. Muna brolis dongū ir kalvis. Ta gelžini kartis anam būtu gera uknuolems darīti.

Tun išgirdis biesus nableida Martīnukū kartis bamesti. Ein tuoliau. Martīnukas atrond tušti bitiū auli.

– Martīnuk. O kas tas ir? – klaus biesus.

– Muna senole tabokerka, – atsaka pīmenuks.

– Atidūk mun, Martīnuk.

– Pasijimk.

– O kur ton tabokerka uns liūb nešiotīs?

– Pu jūstas pasirišis.

Paēn tuoliau. Rund pīmenuks akēčias.

– Martīnuk, vo kas tas ir? – vėl klaus biesus.

– Muna senole šukas.

– Atidūk mun.

– Pasijimk.

– O kur anas liūb nešiotīs?

– I plaukus isisėgis.

Užējē toliau meška begulint.

– Martīnuk, o kas tin ir? – viel tēraujas biesus.

– Muna senolis.

– Ar aš galiu pri anō priēti?

– Gali.

– Bet kad ana kap meška narn, kun ana tin saka?

Martīnukas paaiškin:

– Poterus kalb.

– Martīnuk, dabar mudu pasigrumkiam. Katrus laimies, tam bobutē atiteks.

– Aš pasivadinsu senoli i pagalba. Tu anū nanugrumsi, – atsikert Martīnukas.

– Gerā. Tumet, išsiaiškinkem, katrus iš mūsa greitesnis. Kas laimēs, tam bobutē atiteks.

Martīnukas paleida žvirbli ir saka:

– Matā, tu net mažā paukšteli negali pagauti, tā kāp muni pagausi. Jē pagausi, bobutē būs tava.

Meties biesus žvirble gauditi. Kol gaudē pīmenuks ir nomī so tū bobute parēji. Parodē ans tū bobutē ponū, vo ta bobutē ēr prapūlē.

Užrašėta 1942 m. sausė 3 d. Tauragies apskritėis Šilalės valsčiaus Kūdaitiu kaimė. Pateikiejė – 85 metu omžiaus Bucātė Marcijuona